

DIUMENGE XXIX DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat
21 d'octubre de 2018
Is 53:10-11; He 4:14-16; Mc 10:35-45

Fa uns anys el papa Francesc, en la seva homilia a Santa Marta, reconeixia l'existència dels trepes al si de l'Església. I amb un punt d'ironia els recomanava que no vinguessin a l'Església per enfilars'hi. "*Feu alpinisme, és més sa*", els deia (6 de maig de 2014).

El cas de l'escalada a l'Església (també en la política i l'economia) ja ve de lluny. Avui mateix a l'Evangelí que ha estat proclamat, Marc ens presenta una situació que ens recorda la recomanació que feia el papa als trepes, a aquells que es deixen per aconseguir honors i privilegis. Els germans Jaume i Joan demanen a Jesús de seure a seva dreta i a la seva esquerra "*el dia que sereu glorificat*". Aquesta petició agosarada dels fills del Zebedeu va provocar la gelosia dels altres deixebles, una gelosia que també ben sovint pot aparèixer als nostres cors.

I és que en un món que premia la competitivitat, tothom vol sobresortir per damunt dels altres. Ni que sigui a costa de trepitjar els dels voltant. Però Jesús ens fa veure que no és aquest el comportament que ell vol per als seus deixebles. El Regne que Jesús anunciava no estava fonamentat en el poder sinó en el servei. I per això el Mestre els mostrà una manera totalment nova de com havien de comportar-se: "*qui vulgui ser important ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser l'esclau de tots*" (Mc 10:43-44). Per això dijous passat, el papa de nou demanava de fer possible una Església servidora: "*Si un deixeble no camina per servir, no serveix per caminar*". I també: "*Si la vida no és pel servei, no servim per a viure*".

Hi ha entre nosaltres persones importants? És evident que sí. Són persones que sense fer soroll fan ben feta la seva feina. Són persones que en el silenci, esdevenen testimonis de bondat i de senzillesa, de compassió envers els necessitats, persones que saben acollir els altres amb tendresa i humilitat. Les persones que continuen avui servint els altres, viatgen en metro o en autobús, però passen la vida semblant estimació, perdó i alegria. Pares que tenen temps per als fills, esposos que continuen estimant-se després d'anys i anys de matrimoni, religioses que són testimonis de Pasqua. Són persones desconegudes per als mitjans de comunicació, però que ajuden a fer realitat un món més amable i més afable. Són persones importants als ulls de Jesús perquè fan bé la seva feina i ens ajuden a viure amb esperança i alegria.

En el desert de la vida (o potser hauríem de dir en la selva de la vida), sembla que només compten els més forts i que la llei d'aquest món sigui la rivalitat, l'enfrontament i l'abús sobre els més dèbils. Però els qui, sense grans discursos, semblen confiança i pau, són en realitat aquells que Jesús anomena importants.

Una de les obres més interessants de Jean Guittou es titula "*Silenci sobre l'essencial*". Què és essencial en la vida dels deixebles de Jesús? No és sostenir en l'esperança els qui defalleixen? No és alliberar-nos de les nostàlgies, de les pors i de les falses seguretats? No és aprendre a caminar amb la veritat i la justícia, tant pel que fa a les persones com pel que fa als pobles? No és mirar els altres com Jesús els mira? Només així, germanes i germans, esdevenint servidors de la comunió i de l'amor, farem possible una Església de portes obertes, de cor compassiu i d'esperança ferma, que obri nous camins al Regne de Déu. Per això és tan adient recordar el títol del llibre que el bisbe Jacques Gaillot va escriure fa uns anys: "*Una Església que no serveix, no serveix per a res*".

El cardenal Bergoglio deia fa uns anys: *“No volem ser una Església esporuguida, que està tancada al cenacle, volem ser una Església solidària que s’anima a baixar de Jerusalem a Jericó, l’Església que s’apropa als més pobres per guarir-los. No volem una Església desil·lusionada que abandona la unitat dels apòstols i se’n torna a Emaús; volem ser una Església convertida que després de reconèixer Jesús com a company de camí, emprèn el retorn a cenacle, torna plena d’alegria a la vora de Pere”* (Pilares de un pontificado pp129-130).

Germanes i germans, en el nostre seguiment de Jesús no es tracta de seure a la seva dreta o a la seva esquerra, sinó d’anunciar-lo i fer-lo present, des del servei, en el nostre món. I de descobrir-lo en tots aquells que passen al nostre costat. De la mateixa manera que el descobrim en el pa i en el vi de l’Eucaristia que ara compartirem. Un pa i un vi que el Senyor mateix ens serveix com a signe del seu amor.